

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V. ČERVENEC-SRPEN 2003

7

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Prázdninový týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po-Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (1. 9.)

19.00 – sborové vzdělávání

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

Středa

13.00 – služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

Neděle

10.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Upozornění:

Sestra farářka Olga Tydlitátová nebude přítomna 30. 6. – 13. 7. a 8. 8. – 24. 8.

Bratr farář Jiří Gurber nebude přítomen 18. 7. – 10. 8.

Brno II

Úřední hodiny: Po-Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (8.9.)

Středa

13.00 – služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka

(12.7.; 26.7.; 9.8.; 23.8; 6.9)

Neděle

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Upozornění:

Bratr farář Jaroslav Vítek nebude přítomen 14. 7. – 8. 8.

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber a Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Eva Šimková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>
Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz.

Kdo mnoho cestoval, mnoho poznal.
Kdo má mnoho zkušeností, bude mluvit rozumně.

Kdo nic nezakusil, málo ví,
ale kdo hodně cestoval, oplývá chytrostí.

Mnoho jsem viděl, když jsem byl na cestách,
porozuměl jsem víc, než umím povědět.

Často jsem byl ve smrtelném nebezpečí
a zachránil jsem se jen díky tomuto:

Duch těch, kteří se bojí Hospodina, bude žít,
vždyť jejich nadějí je jejich Zachránce.

Kdo se bojí Hospodina, nebude mít strach
a nebude se chvět, vždyť Hospodin je jeho
nadějí.

Blaze duši toho, kdo se bojí Hospodina,
vždyť koho by se přidržel, o koho by se
opřel?

Sír 34,9-15

Léto je tady

Sluníčko na své pouti po obloze prošlo letním bodem a nastalo léto i podle astronomů. Skončilo tak období plné shonu, práce, zkoušek atd., letos výjimečně náročné v úmorných vedrech. Všichni se těšíme na prázdniny a dovoleně. Budeme je trávit u vody, v lesích, na horách, doma i v zahraničí. Myslím, že zvláště mladí by měli využít svůj čas na cestování a poznávání nejen naší země, ale i cizích krajů. Nikdy později už nebudou mít na to tolik času jako teď. Měli by využít těch nepřehledných možností, které jim nabízí dnešní svět.

V starých dobách studenti jezdili po Evropě od univerzity k univerzitě, aby se tam naučili, co u nás nebylo. Také řemeslníci jezdili na zkušenou do ciziny. Potom nastaly jiné časy. Je to sotva 14 let, kdy kolem naší země vedly ostnaté dráty a překročení hranice nebylo jednoduché. Dnešní mládež si už sotva dovede představit, že i k cestě do sousedního Rakouska nestačil pas, ale bylo nutné nejprve podat žádost o devizový příslib opatřenou doporučením uličního a dalších výborů, čekat, zda devizy budou přiděleny, potom podat žádost o výjezdní doložku a nakonec, pokud byly všechny předchozí kroky úspěšné, shánět víza všech zemí, kterými chceme projíždět. O celním a devizovém prohlášení, ve kterém jsme zapisovali fotoaparát, hodinky i množství korun v peněžence, ani nemluvíme.

Jednou se nám podařilo překonat všechny překážky a dostali jsme se do Švýcarska. Velmi nás překvapilo, když se náš hostitel v Basileji vrátil z běžného nákupu. Na kole zajel do Německa i Francie, přitom projel třikrát hranici a to vše stihl za necelé tři hodiny. To my jsme při návratu strávili při důkladné prohlídce na našich hranicích celých šest hodin.

Je to jen pár dnů, co jsme v referendu hlasovali pro naše přistoupení k Evropské unii. Těším se, že už budeme bez zdržování většinu evropských hranic jenom projíždět. Nebojme se ztráty naší identity. Záleží jen na nás, jak známe a co si ceníme z naší historie a kultury; naše země toho daly světu hodně. Firmu Baťa, hudbu Antonína Dvořáka, plakáty Alfonse Muchy, filmy Miloše Formana i romány Milana Kundery znají všude ve světě. Jsou to všechno lidé, kteří se nebáli vyjet a pracovat v cizině, na svou zemi však nezapomněli.

Začátkem prázdnin slavíme také dva významné svátky. První se vztahuje k období 9. století, když na naše území přišli věrozvěsti Cyril a Metoděj. Přinesli k nám nejen křesťanství, ale i písmo a kulturu Byzantské říše. Druhým svátkem si připomínáme mistra Jana Husa. Začátkem 15. století proti husitským Čechům, které předběhly svoji dobu, stála skoro celá Evropa, kde dosud nedozrál čas na reformu církve. Doba nepřála Husovým slovům Milujte se a pravdy všem přejte. Proslulé spanilé jízdy, které měly šířit nové myšlenky reformace, se bohužel v této netolerantní době často měnily v loupeživé výpravy.

Tak přeji všem příjemné prožití léta. Při cestách cizími kraji se dívejme, co je kde lepší a co zase horší. To lepší se snažme zavést u nás, toho horšího se vyvarujme. Mluvme s lidmi, získávejme přátele, seznamujme se s historickými a kulturními památkami i přírodními pozoruhodnostmi. Tyto zážitky už nám nikdo nevezme, můžeme přitom získat i nadhled nad mnohými našimi problémy.

Zkrátka mějme oči otevřené, odpočiňme si, ale také poznávejme svět, vždyť vlastní zkušenosti jsou vždy silnější než ty zprostředkované knihou, filmem, či internetem. Na shledanou na podzim

Jan Franců

napsali jste nám

Ještě k anketě o obrazech v evangelických kostelích

Odpovědi na tuto otázku byly různorodé - několik příkladů:

1. nevadily by, pokud by měly biblický motiv
2. neměly by být příliš výrazné, aby nerozptylovaly pozornost
3. oživi prostor, zaujmou i nevěřící
4. doplní strohost chrámů, ať vypadáme jako křesťanské církve, ne jako muslimové
5. korouhve Karla Rechlíka postrčily (respondenta) na cestě k Bohu

Ostatní odpovědi se také pohybují mezi "obrazy nevadí" až po jejich žádoucí využití v našich kostelích, případně v obrazárnách.

Odpověď na otázku zda obrazy ano či ne by měla vycházet z jediné otázky: co hledáme v našich chrámech, modlitebnách kromě naslouchání Slovu z čteného Pisma, modliteb, kázání a společenství zúčastněných? Jsme-li takto soustředěni, opravdu pocítujeme strohost "bílých zdí", žádá se nám oživení kostelních stěn? V jedné odpovědi obrazy nevadí "...pokud nejsou umístěny vedle kazatelny a stále na očích". Z této odpovědi vlastně vyplývá celá podstata problému: buď jsme zapojeni do společných modliteb, zpěvu, poslechu kázání, nebo naše oči sem tam zabloudí po dekoracích a vybaví se nám něco, čím nás obraz chce oslovit. A tu jsme u jádra celé záležitosti. Pomůže nám obraz doplnit to, čemu právě nasloucháme, na co se soustřeďujeme? Odpověď je jednoznačná - nikoliv, naopak nás rozptyluje. Skutečnost je taková, že ten obraz zůstává stále tentýž a tedy ho již nikdo nevnímá. Jakou má potom funkci - jenom jako dekorace?! Tak proč si potom nevyzdobit kostely podobně jako naše byty? Lze pokládat za výstižné odpovědi v anketě, že nelze nic namítat proti uspořádání výstav v kostele, ale trvalé umístění obrazů patří do obrazáren.

Ještě jedna neanketní otázka: dovedeme si představit Betlémský kostel či Blahoslavův dům vyzdobený obrazy?

Nakonec jedno krátké zamyšlení: nemají takové ankety pomoci naší církvi nalomit trochu tu protestantskou strohost a učinit ji alespoň vnějšně přitažlivější? Jenomže, pokud bychom nedokázali nabídnout něco opravdovějšího, tak o takovou přízeň nestojíme.

Adam Hladký st., I. sbor

Moje kostely s obrazy

Jednou za život se může i farářovi stát, že se na obrazy v kostele smí podívat ne ze své, ale z té druhé strany. To když v kostele ani nekáže, ani nevysluhuje svátosti, ale je tam mezi ostatními účastníky skoro pravidelně sám jako jeden z posluchačů. Jednou za život se může přihodit, že je to několikrát za sebou, po týdny, měsíce. Tedy vlastně dvakrát za život, naposledy to tak bylo kdysi zamlada, ještě před maturitou. Shodou okolností je v tom ještě jedna obdoba. Tehdy i teď jsem mohl být a bývám skoro pravidelně v kostele, kde jsem měl a mívám před očima obraz mající znázornit tentýž výjev: Ježíš zachraňuje Petra na rozbouraném moři.

Tehdy zamlada to bylo ve vesnickém kostele (chtěl jsem napsat kostelíku. ale on vlastně nebyl tak docela malý). Z časů, kdy tamní sbor měl luterskou podobu, tam tehdy ještě byl k vidění pozůstatek – oltářní obraz. Petr (zády k divákovi) se oběma

rukama drží Ježíšovy podané ruky. Ježíš má klidný výraz ve tváři. Je jisté, že Petra nenechá klesnout do hlubiny, i kdyby bouře kolem trvala ještě dlouho. Obraz, který ví, že v Kristově blízkosti je záchrana. Obraz jako tiché i výmluvné pozvání: pojdte se učit důvěře. Ta cesta není snadná, ale Ježíš na ní člověka pozvedne a podrží.

I v těchto týdnech mám jako posluchač v kostele opakovaně před očima veliký obraz. Petr je také zády k divákovi. Nejsem si jist, zda tone. Je asi tak po pás ve vodě a zvedá ruce, jako kdyby chtěl pozdravit někoho na břehu. Kdesi daleko před ním i před divákem je Ježíš. Obklopen jakousi světélkující bublinou, poněkud připomíná postavy z televizní reklamy na jeden mléčný výrobek. S pohledem upřeným kamsi mimo celek děje běží kupředu. Je ovšem sdostatek daleko. K Petrovi tak brzy nedoběhne. Ostatně proč také? Byl by z něj statista v nesrozumitelném ději. Ježíš běžící po rozbouřeném moři jaksi sám pro sebe. A Petr nepochybně vystoupí z vody také sám, kdykoli se mu zachce.

Naštěstí se v tom mém nynějším kostele děje dost a dost pozoruhodných, moudrých i krásných věcí, takže se člověk prostě může dívat jinak. Nebo si sednu tak, abych na obraz neviděl. Nebo zavřu oči a naslouchám. Ale v mém kostele tehdy dávno to bylo jinak. Tam měl i pohled smysl, bylo proč se jím dát zaujmout.

Takže si vůbec nejsem jist, jak bych dnes sám odpovídal na otázku (důležitou a určitě ještě neuzavřenou), zda patří do kostela obrazy.

Jaroslav Vitek, Heidelberg

Přečetli jsme pro vás

Patriarcha děkoval za léčení církve

Připomínka osmdesáti let uplynulých od smrti Jaroslava Haška se zapsala do dějin i dalším způsobem. Nad jeho hrobem, kam ho kdysi uložili lipničtí sousedi – po zákroku farářově až pěkně ke zdi, neznaboha jednoho – promluvil církevní hodnostář, patriarcha Církve československé husitské Jan Schwarz.

Přiznal se, že jeho knížky čte od základní školy. Na dva tisíce povídek, knihu Dějiny strany mírného pokroku v mezích zákona s Osudy dobrého vojáka Švejka považuje i on za neuvěřitelnou pokladnici humoru a lidové moudrosti.

„Ale nikde tam nenajdete nic, co by uráželo Boha. Hašek totiž nezesměšňoval Boha, ale zesměšňoval lidské představy o něm. A tyto představy se v té době nejen mýjely s biblickou naukou, ale dokonce se mýjely i s představou moderního člověka. A tak děkuji tomu dobrému humoru, který ukázal, že je třeba dělit zrna od plev,“ řekl doslova.

„Hašek dokázal ve své době léčit i církev, - Církev, která tehdy působila kvůli některým svým představitelům poměrně nadutě, která se spojila s trůnem rakousko-uherským a která nakonec posílala vojáky ve jménu Boha s požehnáním proti dělům: to všechno Hašek dokázal velice trefně a s hořkým sarkasmem ukázat jako něco nepatřičného. Humor skutečně dovede nejenom ukazovat, ale i léčit.

PŘÁVO, leden 2003, vybral Jiří Gruber

Přečetli jsme pro vás

Bude žít svět bez válek, nebo bez Krista? Dojde k potření terorismu? Nastane opravdové sjednocení Evropy? Ani v odpovědi se neshodneme, jedno však víme: Pouze člověk, který směřuje k jednotě a k harmonii ducha a těla, může i navenek prožívat užitečné sjednocení národních útvarů. Jedině svět, který uslyší Krista, může plně prožít dar jednoty vskutku bratrské, duchovní a všelidské pospolitosti.

V této souvislosti musím připomenout odkaz husitského krále Jiřího z Poděbrad, který odpočívá zde, v kryptě katedrály sv. Víta. Inspirován vírou Husovou, věci kalicha i touhou po míru, vyslal poselstvo, které v letech 1465 - 1467 navštívilo knížecí a královské dvory na území dnešního Německa, Belgie, Holandska, Anglie, Francie, Španělska, Portugalska, Itálie a Rakouska ve snaze vytvořit evropský svazek knížat a králů. A hle, po pěti stech letech se Evropa vydává na cestu sjednocení. A napadá mě, kolik trpělivosti musí někdy vynaložit malé národy, než to těm velkým říším a světovládcům dojde! Pět století muselo uplynout, abychom se mohli znovu přihlásit k touze žít v Evropě sjednocené. Ovšem nejen materiálním bohatstvím, neboť taková jednota dlouhého trvání nemá - ale v Evropě sjednocené duchem Kristovým.

Z kázání patriarchy Církve československé husitské
ThDr. Jana Schwarze v katedrále sv. Víta dne 1. 1. 2003

Je Unie založena na nějakých hodnotách? Církev varuje před redukováním vize sjednocené Evropy výlučně na její ekonomické a politické aspekty a před nekritickým vztahem ke konzumnímu způsobu života. Jestliže chceme, aby byla nová jednota Evropy stabilní, musíme ji budovat na stejných duchovních hodnotách, které ji kdysi formovaly, při zohlednění bohatství a různorodosti kultur a tradic jednotlivých národů. Má přece jít o velké evropské duchovní společenství. Zároveň apelují na tomto místě na starý kontinent: "Evropo, otevři své brány Kristu!"

Z projevu Jana Pavla II. v polském Sejmu, Varšava 2003.
vybrala Miluše Šubartová

Nebýt nenáviděných Habsburků, nikdy bychom nemohli vzpomínat na rudolfínskou Prahu. Pokud bychom to na Bílé Hoře vyhráli, asi by naše země nebyly dnes tím barokním klenotem, jakým jsou.

Luboš Palata, zástupce šéfredaktora slovenského deníku Pravda,
Lidové noviny, 13. června 2003
vybral Adam Hladký st.*

Domáci pobožnost

Píseň 697 - Moc předivná nás tiše obestírá

Matouš 7, 24-27

Známe to. Rozumíme Ježíši, když říká: stavitel stavěl svůj dům. Taký si stavíme své domy.

Vytváříme si domy a domovy, kde je nám dobře. Kde je útulno. Kde se cítíme v bezpečí. Doma se můžeme schovat – před nepříznivým počasím, ale i před tíživým tlakem a napětím okolí. Stavíme a vytváříme si své domovy podle svých představ, možností, podle svého vkusu a svých potřeb. Stejně tak si budujeme a stavíme i své životy – ze zvyků, zásad, postojů, osobních vztahů, přátel.

Všichni jsme stavitelé. A ty naše životní domy jsou různé a pestré. Stejně jako jsme různé barevní a pestří i my sami. Není to jednodušší šed, jeden daný vzor, kam všichni musí zapadat. A je to tak dobře. Ani Ježíš nerozlišuje ve svém dnešním podobenství ty dva stavitelé podle vzhledu životního baráku. Ten základní rozdíl mezi stavbou toho moudrého a bláznivého, mezi našimi domky, je v něčem jiném. Jde o to, jaký si pro svůj dům volíme základ. Jestli je to pevná skála, nebo pohyblivý písek.

Dokud je klid, tak se dobře žije. Sluníčko pohody prosvětluje a prohřívá otevřenými okny místnosti našich životů. Domky stojí pevně. A tu se – často naprosto nečekaně a z ničeho nic – zvedne víchřice. Přijene se voda, která hrne ze svahů a bere s sebou všechno, co nedrží dostatečně pevně. A všechno to společně tvrdě a drsně vtrhne do života. Přival starosti, zoufalství, slz. O co se opřít, když se všechno kolem třese? Když se strachem klepou kolena? Když se kvůli vyčerpání a bolesti už nedostává síl? Když se přes temnotu, tápání, chaos, obavy, beznaděj a smrt hroutí svět?

Je tady nabídka. Opora. Základ, na který se lze spolehnout. Slova Ježíše z Nazaretu. Slova o lásce k bližním a věrnosti Bohu. Jeho zaslíbení. Evangelium o spáse a o naději.

To je kotva, která udrží loď i při děsivé a temné bouři. A může podržet i náš život uprostřed lidského trápení, neštěstí a bolesti. Domek na skále vydržel.

Ježíš nemluví jen tak do větru. Jeho evangelium je potřeba vzít vážně. Nejde jen o libivé řeči, které si s chutí a zájmem poslechneme – ale to je tak všechno, co po nás, Ježíši, můžeš chtít. Evangelium se skutečnou oporou a radostnou zprávou stává teprve tehdy, když se stane tím opravdovým základem života. Když se na něj spolehneme. Opřeme se o něj.

Ježíš povídal, že ten, kdo slyší jeho slova a plní je, ten se podobá rozumnému, moudrému staviteli, který staví s pořádným základem na skále. A naopak. Ten, kdo slyší a neplní je, ten je jako ten blázen, který staví na písku.

Kolem Krista jsou shromážděni jeho posluchači a on se nás ptá: Jak jste na tom? Pokyvujete hlavou. Tváříte se zúčastněně a rozumně. Nakolik to ale zůstává uvnitř? Jak hluboko proniklo to, co se vám snažím vysvětlit a nabídnout? Zachytilo se něco? Na čem stavíte?

Ježíš skončil svou řeč. Domluvil. Co chtěl sdělit, to zaznělo.

A teď je to na nás, jaký základ pro svůj život zvolíme. Na čem postavíme své životy.

Nabídka je jasná, pevná, stabilní. Věčná.

Píseň 648 - Kristus je má síla i spasení

Marta Židková

Bylo

Basilejští znovu v Brně

Po dlouhých domluvách, přípravách a těšení jsme ve čtvrtek 29. května, na svátek Nanebevstoupení Páně (ve Švýcarsku je to státní svátek), na autobusovém nádraží Zvonařka přivítali skupinu 15 přátel z Basileje v čele s jejich farářem Jürgem Peterem Scheiblerem a Celine Wenger, která je asi rok novou sborovou sestrou Eglise Francaise de Bale. Věkový rozptyl skupiny byl tentokrát větší než obvykle: nejmladším účastníkům bylo 10 a nejstarší se blížili sedmdesátce. Ve skupině byli i někteří katolického vyznání, což bylo také nové. První společně prožitý den byl – jak jinak – věnován poznání našeho města, kde vrcholem byla bezesporu návštěva starobrněnské basiliky Nanebevzetí Panny Marie a přilehlého augustiniánského kláštera. Den jsme uzavřeli společnými bohoslužbami, při nichž kázal bratr farář Scheibler, zpíval pěvecký sbor Cantate Domino a byla vysluhována večeře Páně.

Pátek – to byl výlet mikrobusem po trase Jaroměřice – Myslibořice – Třebíč a Brno. Počasí přálo, organizace pod vedením manželů Matoulkových jako vždy klapala na jedničku a výsledkem byla spokojenost všech, kde se zúčastnili. Na závěr jsme se sešli v sále na Opletalově a Basilejští nám předali dar, kterým vyjádřili podstatu toho, co nás spojuje: je to pokrývka určená na stůl Páně při slavení Kristovy večeře, stejná, jako používají v jejich kostele S.Leonard v Basileji.

Na prání basilejských hostů jsme v sobotu ráno odjeli do Prahy, odkud pak v neděli večer naši hosté odjízďeli přímo domů. Jeden a půl dne v Praze, to stačí pouze na to, aby si člověk mohl čichnout k atmosféře tohoto kouzelného města a vědět, kam chce příště přijet. Myslím, že se to povedlo – jedna z účastnic se již informovala na možnost zamluvit pobyt na září. Svůj podíl na příjemném prožití společného času v Praze měla i ochota a vstřícnost, se kterou jsme se všude setkávali: ať to bylo v YMCA, kde jsme bydleli, nebo v jídelně u františkánů nebo ve sboru u Salvátora, kde pro nás v sobotu připravili úžasné občerstvení.

A pak už byla neděle večer a autobus směr Basilej se rozjel... Nashledanou příští rok!

PS. Vřelé díky všem, kdo se jakýmkoli způsobem podíleli na zdárném průběhu celé návštěvy. Nebudu vás jmenovat, bylo vás mnoho, ale každému zvlášť: díky, díky, díky.

Olga Tydlitátová

Z dopisů:

„S velkým potěšením jsme si po čtyřech letech znovu prošli Staré Město a konstatovali, jak mnoho se změnilo k lepšímu. Bylo horko a přišla bouřka, ale přesto jsme si pobyt ve Vašem krásném hlavním městě užili. S průvodcem, kterého jsme měli, byly procházky Prahou ještě zajímavější.

Děkujeme za srdečné přijetí i za veškerou práci, kterou Váš sbor vynaložil na to, abychom u Vás mohli prožít příjemné dny. Odvezli jsme si krásné vzpomínky.“

Michel a Yvette Tripet

„Vřelé díky za vše a příští rok na viděnou v Basileji!“

Jürg Scheibler, farář

Korejský sbor v Červeném kostele

V pátek 30. května v 19.30 jsme byli svědky neobvyklého události. V Červeném kostele se konal koncert Ženského pěveckého sboru Presbyterní církve v Koreji. Zpěv 34 tmavovlasých černookých žen v korejském kroji (dlouhé splývavé šaty barvy jahodové a bílé, ozdobené květinovými aplikacemi a vyšívaným límcem – jako makové panenky), doprovázen klavírem, zaplnil celý prostor. Chrámem se rozléhaly černošské spirituály, korejské, české i klasické duchovní písně vážné hudby včetně Mozartova *Aleluja*.

Ženský pěvecký sbor byl založen roku 1992 *Ženskou laickou organizací Presbyterní církve* v Koreji s cílem podpory korejské křesťanské hudby. Během své krátké historie sbor uskutečnil sedm výročních koncertů a pět koncertních turné po USA, Indonésii, Austrálii a Rusku. Pěvecký sbor je tvořen 40 členkami ze 30 různých sborů církve v Koreji. *Ženská laická organizace* (jedna ze tří celocírkevních organizací v jižní Koreji) sdružuje 1,3 milionu žen po celé Koreji. Zaměřuje se na podporu spolupráce a solidarity mezi ženami v misijním úsilí doma i v zahraničí.

Presbyterní církev v Koreji je partnerskou církví ČCE. Na základě dohody o spolupráci působí v ČR farář Jong-Sil Lee. Stará se o korejské členy sboru *U Jákobova žebříku* v Praze Kobylisích. Koncert uspořádala *Česko-korejská křesťanská společnost*. Společnost (založena roku 2002) podporuje vzájemné poznávání křesťanského myšlení, kultur a vztahů obou národů. Vydává měsíčník *Nanumto* v korejském jazyce. Navíc dvakrát ročně vychází číslo *Nanumto plus*, které obsahuje články také v češtině.

Během svého turné po ČR sbor uskutečnil dva koncerty: v Praze u Salvátora a v Brně v Červeném kostele, v obou případech ve prospěch diakonie v Praze a Brně. Téměř plný kostel odměnil vynikající profesionální výkon sboru dlouhým potleskem.

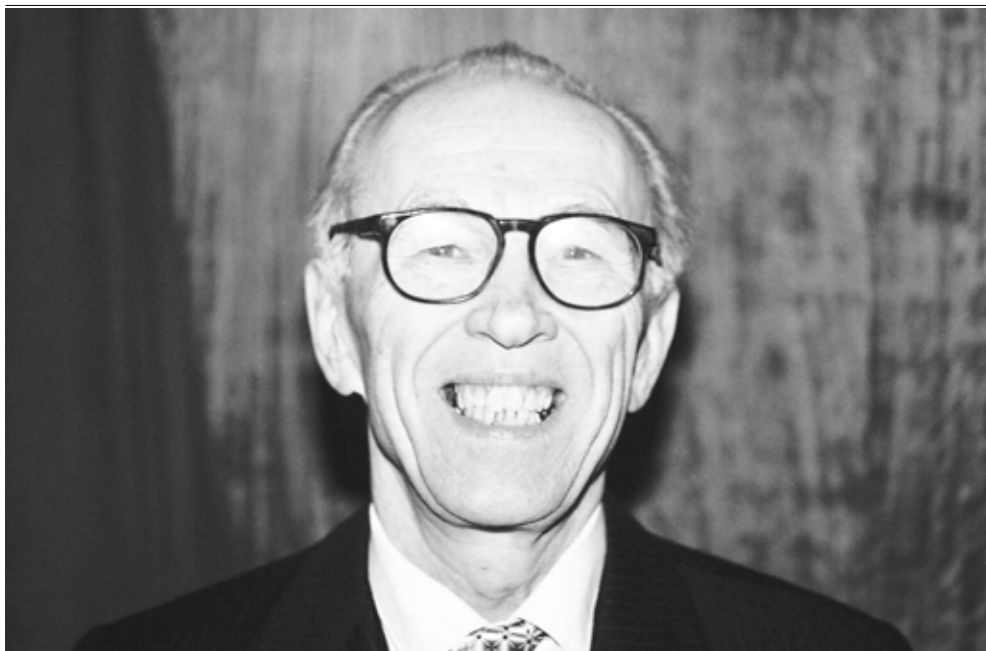
Jan Franců

Loučení v Evangelické akademii*

V pátek 13. června se ve sluncem přetopeném Červeném kostele konalo každoroční ukončení školního roku v Evangelické akademii. Kromě obvyklého předávání vysvědčení ošetřovatelkám a diplomů absolventům Vyšší odborné školy sociálně - právní, byly tyto bohoslužby mimořádní tím, že se při nich škola loučila se svou první ředitelkou a zakladatelkou sestrou ing. Janou Slámovou, která po 12 letech v čele této školy odchází do důchodu. Zaznělo mnoho slov upřímných a oprávněných diků, protože Jana Slámová tuto školu nejen vymyslela a vyběhala na úradech bezprostředně po listopadu 1989, ale vtiskla jí také ráz a charakter křesťanské školy, které neslouží jen dítkám z dobrých evangelických rodin, ale může být pomoci na cestě životem i mnoha těm, kteří svůj životní cíl teprve hledají. V tomto smyslu má EA něco společného s Diakonií, s kterou také úzce spolupracuje. Před svým odchodem do penze vybojovala sestra Slámová pro Církevní střední zdravotní školu novou budovu v Lišni, kam se část EA od září stěhuje. To umožní otevírat obor zdravotní sestra každoročně a ne jen každý druhý rok, jako tomu bylo dosud.

Zaznělo také poděkování našemu sboru za dobrou spolupráci vyjádřené růží a bonboniérou, kterou jsem převzal jako kazatel, který na těchto bohoslužbách posloužil kázáním a modlitbou.

Jiří Gruber

Dne 26. ledna kázal v našem sboru stále mladý Miroslav Rozbořil

Dne 6. dubna nám skauti zahráli scénku o opoře člověka při nemoci

Hosté z Basileje nám předali ubrus na stůl Páně vyšívaný na Madagaskaru

Dne 30. května zpíval v ČK korejský pěvecký sbor

foto Jan Franců

Společenská kronika

Brno I

1. 7. Bedřiška Köhlerová	96 let
2. 7. Vlasta Michalská	82 let
3. 7. Františka Dobrovolná	92 let
5. 7. Božena Freislebenová	86 let
5. 7. Vladimír Zhoř	75 let
6. 7. Jaroslav Novotný	50 let
7. 7. Libuše Plívová	84 let
11. 7. Zdenka Michnová	80 let
12. 7. Marie Veverková	95 let
14. 7. Marie Müllerová	85 let
15. 7. Karel Makovský	30 let
23. 7. Jana Fleischerová	60 let
23. 7. Alžběta Moczková	92 let
24. 7. Květa Válková	82 let
26. 7. Lydie Brettschneiderová	85 let
26. 7. Anna Syptáková	90 let
28. 7. Martin Soják	30 let

1. 8. Bohumil Nykodým	88 let
4. 8. Růžena Meitnerová	50 let
5. 8. František Trampota	20 let
8. 8. Josefa Přikrylová	82 let
13. 8. Věra Slámová	90 let
15. 8. Radmila Jedličková	80 let
15. 8. Adolf Müller	84 let
15. 8. Blahoslava Ondrová	88 let

18. 8. Jaroslav Šutera	82 let
20. 8. Lucie Kovářová	20 let
20. 8. Božena Tomková	87 let
24. 8. Zdeněk Makovský	53 let
25. 8. Pavel Lauterer	70 let
27. 8. Jarmila Davidová	70 let
31. 8. Zuzana Vondrová	10 let

Pokřtěni byli:

22. 6. Ondřej Sedláček, nar. 1987

Presentace:

- 1.6. Ondřej Lásko, nar. 1998
Marie Lásková, nar. 1999
Eliška Lásková, nar. 2001
15. 6. Magdalena Cahlíková,
nar. 2003

Oddáni byli:

7. 6. Dalibor Ševčík a Kateřina
Lepková

Rozloučili jsme se:

7. 5. Jarmil Makovský, nar. 1924
28. 5. Marie Sedlaříková, nar. 1914
7. 6. Blažena Cupáková, nar. 1924

Společenská kronika

Brno II

1. 7.	Věra Vinterová	77 let	31. 8.	Jaroslav Kučera	76 let
2. 7.	Sáva Vintera	86 let			
5. 7.	Věra Vašíková	81 let	3. 9.	Jarmila Mauzerová	78 let
8. 7.	Věra Randýsková	79 let	3. 9.	Vlasta Brodská	78 let
10. 7.	Jaroslav Kudla	88 let	5. 9.	Ing. Bedřich Gottwald	83 let
17. 7.	Gusta Psotová	90 let	5. 9.	Vladislav Trš	78 let
17. 7.	Libuše Holečková	75 let	7. 9.	Eva Tomečková	70 let
18. 7.	Zdena Kučerová	75 let	9. 9.	Zoltán Urbančok	78 let
21. 7.	Zdeňka Švyhnosová	80 let	10. 9.	Jaromír Procházka	77 let
26. 7.	Josef Sladký	77 let	10. 9.	Kamil Boháč	75 let
28. 7.	Olga Strmisková	82 let	11. 9.	Vlasta Zavřelová	82 let
			11. 9.	Miloš Budínský	76 let
2. 8.	Marie Husáková	85 let	13. 9.	Ing.arch. Jan Liška	70 let
2. 8.	Hermína Fusková	92 let	16. 9.	Ludmila Kuncová	88 let
2. 8.	Zdeňka Šimáčková	82 let	17. 9.	Jaroslav Vašíček	84 let
3. 8.	Věra Uhlířová	76 let	18. 9.	Marie Kunderová	81 let
3. 8.	Ladislav Vašina	76 let	18. 9.	Věra Feilerová	79 let
6. 8.	Gabriela Karásková	82 let	22. 9.	Božena Rašovská	87 let
6. 8.	Albert Štěrba	84 let	22. 9.	Marie Šomková	76 let
10. 8.	Vlasta Melicharová	76 let	23. 9.	Marta Pánková	80 let
10. 8.	Jiří Staněk	81 let	24. 9.	Františka Toušková	84 let
10. 8.	Zdeněk Vojtišek	80 let	26. 9.	Otmar Doležal	83 let
18. 8.	Anna Radličková	90 let	28. 9.	Dušan Máčel	81 let
22. 8.	Štěpánka Zálesáková	81 let	28. 9.	Věra Kudlová	76 let
29. 8.	Věra Zemanová	85 let			

Čriepek z dejín evanjelikov na Slovensku

18. storočie

sa začalo pre uhorských evanjelikov nádejne. Úspechy Františka Rákoczyho s Habsburgovcami na vojnovom poli umožnili znovukonštituovať cirkevnú správu zriadenú Žilinskou synodou (1610). V roku 1704 rokovali vedúci predstavitelia slovenských evanjelikov v Cerove a o tri roky neskôr v Ružomberku. Dohodli sa aj v závažných teologicko-organizačných otázkach (pietizmus, úprava cirkevného zriadenia), pričom jedno zo zaujímavých synodálnych ružomerských rozhodnutí bolo vyslanie zástupcov cirkvi (voľba padla na superintendanta Daniela Krmana a zemana Samuela Podhorského) k patrónovi evanjelikov, švédskemu kráľovi Karolovi XII., ktorý v tom čase bojoval s ruským cárom Petrom Veľkým.

Odvážna dvojica sa na namáhavú cestu vydala v roku 1708 z Prešova. S poverovacími listinami významných osobností išli prosiť škandinávskeho panovníka o pomoc pre svoju cirkev. V štyroch vozoch viezli aj špeciálny dar Františka Rákoczyho – sudy s tokajským vínom. Krman si počas cesty Poľskom, cez Litvu, Bielorusko, Ukrajinu a Moldavsko, ktorá trvala dva roky, viedol cestovný denník. O svojom motive uskutočniť cestu píše: „Na roveň všetkým útechám mi bolo moje povolanie a môj, najlepšie samému Bohu známy, zámer pomáhať mučenej cirkvi, ktorú som si postavil nad vlast, priateľov, detí, ženu a čokoľvek, čo mohlo byť drahé.“ Mimochodom bol to práve Krman, ktorý vyzval v roku 1717 evanjelikov, aby si uctili dvesté výročie reformácie. Krmanov denník obsahuje aj bystré a objektívne postrehy, týkajúce sa dobrodružných okolností cesty (opis bitky pri Poltave, životu nebezpečný prevoz plťou cez rozbúrený Dneper, útrapy s ustupujúcim švédskym vojskom), ale aj výstižné opisy etnografických, geografických, politických, hospodárskych a náboženských pomerov v krajinách, ktorými prechádzali. „Slávne kráľovstvo poľské je nekom pre šľachtu, rajom pre židov, očistcom pre ľud a pekľom pre sedliakov.“

Kráľa zastihli v tábore na hraniciach s Ruskom. Úvod audiencie opísal Štefan Krčméry vo svojom esejistickom diele Zimná legenda: „Keď Krman zastal pred ním so srdcom tlčúcim, skôr než by bol začal prímluvu svoju, dobre premyslenú, kráľ padol mu, arcipastierovi, odetému v tej chvíli v luteráku čiernom a kamži skvostných čipák, k nohám a Myjavec tento zavalitý, akoby vo snách, priťapil hlavu kráľovi dvoma dlaňami a odriekal nad ním Áronovské požehnanie. Dvorný kňaz Karolov stál nad touto scénou ako skamenelý a Podhorský, pozdvihnúc oči anjelsky, rástol v srdci svojom a na českú slovenčinu Krmanovu doložil s maďarským akcentom: Ámen.“

Švédsky panovník štedro prispel financiami na prešovské kolégium, ale vzhľadom na prehratú bitku pri Poltave nemohol pre slovenských evanjelikov urobiť viac.

Krmanov latinský rukopis s názvom „ITINERÁRIUM“ priam zázračne objavil v polovici 20. storočia farár Gustáv Viktory, následne ho preložil a keď v roku 1969 vyšiel, získal zaň cenu Slovenského literárneho fondu.

Neskôr sa situácia evanjelikov skomplikovala. Ťažké časy, ktoré zažívali, dokumentuje aj spor o tzv. dekretálnu prisahu na sneme v Prešporku v roku 1728.

Popri nej mali popri Trojici nastupujúci do úradu prisahať aj na Máriu a svätých. Keď dvaja evanjelici (Juraj Gönczy a Peter Dobay) zvolení do snemového výboru odmietli túto prisahu zložiť, takmer boli zmasakrovaní. Následne ich dverník vyviedol zo snemovej dvorany a dostali pokutu 64 zlatých.

Krman zomrel v roku 1740 v bratislavskom väzení v čase, keď bola evanjelická cirkev v Uhorsku opäť vo veľkej kríze. Panovníci obmedzili náboženskú slobodu, zakázali usporiadať synody a konventy, zrušili superintendencie. Situácia bola neúnosná, a tak sa v roku 1734 vydala sťažovať k pruskému panovníkovi Fridrichovi Wilhelmovi I. delegácia nitrianskych evanjelikov na čele s farárom Jánom Hradským z Bziniec.

Postavenie evanjelikov sa zlepšovalo iba veľmi pomaly. Cirkev však vďaka Bohu žila. Zaujímavým dokladom je skutočnosť, že cisárovná Mária Terézia už v roku 1776 povolila postaviť evanjelikom veľký chrám v Bratislave, t.j. ešte päť rokov pred vydaním Tolerančného patentu (1781) Jozefom II.

Ovocie činu tohto osvietenského panovníka (pápež Pius II. sa v roku 1782 vo Viedni márne dožadoval jeho zrušenia) sa najvýraznejšie prejavilo na krajinskom sneme o desať rokov neskôr, ktorý sa konal najprv v Pešti, potom v Bratislave.

Zvolal ho cisár Leopold II., Jozefov brat, rovnako osvietenský panovník. Na tomto sneme sa pre uhorských evanjelikov udiali vskutku historické udalosti. Najprv na schôdzi potiských dištriktov katolícki poslanci prehlásili, že je potrebné a spravodlivé, aby bola evanjelikom oboch vierovyznaní zabezpečená náboženská sloboda. Toto bol u nás prvý prípad, že katolíci sa verejne zasadili za práva protestantov.

Ďalším víťazstvom evanjelickej veci bolo, že pri hlasovaní v dolnej snemovni o trestateľnosti či netrestateľnosti prestupu z katolíckej cirkvi do evanjelickej sa poslanci vyjadrili za netrestateľnosť.

Márny bol odpor vysokého katolíckeho kléru (arcibiskupa Kolonicka či primasa Batthányiho). Snem prijal zákonný článok č. 26, ktorý evanjelikom v Uhorsku vrátil náboženskú slobodu a dal im štátoprávne postavenie.

Tieto historické zmeny konečne priniesli našim predkom vytúžený slobodný rozmach, ktorý potom úspešne realizovali v ďalšom storočí.

Borislav Petřík

Výsledek sbírky na Jeronymovu Jednotu

	<i>Brno I</i>	<i>Brno I</i>	<i>Brno II</i>	<i>Brno II</i>
	2002	2003	2002	2003
<i>Hlavní dar lásky</i>	9.597	16.406	16.630	15.990
<i>Sbírka darů</i>	33.646	34.020	34.380	29.250

Žili mezi námi

Marie Rafajová

Narodila se 29. listopadu 1896 v Brně, a to ve věřící evangelické rodině. Veliký duchovní vliv na ni měl Václav Pokorný, zakladatel a farář brněnského sboru. Do Betlémského kostela pod hradem Špilberkem pravidelně neděli co neděli chodívala Marie Rafajová se svými rodiči. Dále to byl farář Štěpán Šoltész, jehož kázání o hrívnách pochopila Rafajová jako osobní výzvu, aby celý svůj život dala do služby pro záchranu lidských duší. Vzpomínky na tuto dobu vyjádřila ve své básni Růže.

Rafajová z počátku velice toužila po tom stát se lékařkou. Světová válka však překazila její plány, a tak v roce 1920 se zapsala na Vysokou školu sociální v Praze. V té době se u ní střídaly silné bouřlivé stavy víry a vzdoru. Nastal u ní duchovní chaos.

V této době duchovního boje setkává se při pouličním shromáždění s Armádou spásy. Ve své knize Črty píše: Podivní to lidé, zástup se na ně tlačí, smějí se jim, pokřikují na ně. Oni však na to nedbají. Tváře i oči svědčí o vnitřním pokoji, prožité a prožívané radosti. Vychází do ulic v každém počasí. Nestydí se za evangelium Kristovo. Stalo se jim moci ke spasení. Nehledají svých věcí.

Přemýšlím nad tím. Spočítala jsem náklad a spojila jsem svůj život s Tím, který neměl, kde by hlavu sklonil. „Namlouvals mne, Hospodine, silnější jsi byl nežli já, pročež zmocnil ses mne“ (Jr 20,7). Rozhodla jsem se, že půjdu rozhlašovat Jeho čest a slávu s těmito lidmi. „BUDU BLÁZNEM PRO KRISTA!“ Vstoupila jsem do jejich služeb, stala jsem se redaktorkou časopisu Prapor spásy.

Do té doby jsem psala světské verše, které byly přijímány redaktory s uznáním. Nyní však píši verše oslavující Boha a zveřejňuji je v tomto časopise. – Není je možné ani vyjmenovat pro jejich množství. Některé byly i zhudebněny a zpívány i pěveckými sbory. Četné jsou také její překlady z angličtiny, němčiny a švédštiny.

Rafajová se seznamuje s knihami Kristýny Royové, které ji duchovně prohlubují. Seznamuje se s velikou sociální prací těchto sester na Staré Turé a v roce 1936, po jejich smrti, ji přebírá a stává se vedoucí diakonského spolku Vierošlava, domova bílých hlav a malé nemocnice i sirotčince. Zde také ukrývá před zlobou Hitlerovou židovské děti, čímž nasazuje svůj vlastní život i život ústavu v sázku. Mnohé děti zachovala při životu, takže až do smrti dostávala od nich dopisy i ze vzdálených zemí. Za tuto svou odvahu a statečnost obdržela (žel až po smrti) medaili s vyznamenáním „SPRAVEDLIVÝ MEZI NÁRODY“. Její jméno je rovněž na pamětní desce v bratislavském Židovském muzeu a také v Památníku holokaustu v Jeruzalémě.

Jít za Ním a s Ním a žít všem, a všechny k Bohu vést. To byla theologie – náplň i cíl života a práce této milé sestry. Tomuto obětavému životu víry se prakticky vyučila v Armádě spásy. Prof. Hromádka se jednou vyjádřil: Všichni naši theologové by měli projít Armádou spásy. Potom by naše církev byla živější.

(Armádou spásy prošel i bývalý židenický farář Antonín Venc. Také jeho sestra Filipína vstoupila do řad AS a převzala po s. Rafajové redakci Praporu spásy. Byla to sestra plná ohně a svatého nadšení, která zapalovala vychladlá srdce. Za svoji činnost byla deset let vězněna bývalým režimem. - I někteří kazatelé CB prošli Armádou spásy. Dnešní AS se uchýlila od svého programu a koná práci Ymky.)

Prof. F.M. Dobiáš charakterizoval tvorbu Marie Rafajové takto: „Když čtete Rafajovou, cítíte, že je to krása, která nikdy nevadne ve výhni života. Je to píseň, která neumírá ve hřmotu boje o život. Je to víra, která voní stříbrem svého zvonu. Je to láska, která se obnovuje u věčných zdrojů. Je naději i v údolích pokory. Nechte se vzít za ruku a jděte s očima otevřenýma a se srdcem dychtivým úzkou cestou básnických veršů Marie Rafajové.“

Charakteristika Marie Rafajové by nebyla úplná, kdybychom neuvedli ještě dva pro její život a práci významné fakty:

1. Rafajová byla z Moravy, rodem z Brna. 50 let prožila na Slovensku. Slovensky uměla dokonale. Větší část napsala česky, v práci pro děti převládá slovenština. Své celoživotní dílo zanechala slovenskému lidu, starcům a stařenkám v Domově bílých hlav, dětem v sirotčinci, redakční práci slovenského časopisu VEČERNICA, jehož byla redaktorkou. A tak byla doma na Slovensku i v českých zemích. Už samo její působení na Staré Turé, na pomezí Moravy a Slovenska, bylo symbolické – jako by spojovala oba národy: jednu ruku podává nám Čechům a druhou Slovákům. A oba národy ji pokládají právem za svou.

2. Podobně je to i s její církevní příslušností. Byla a zůstala členkou Českobratrské církve evangelické, ale za svoji ji pokládají všechny evangelické církve. A Rafajová se ve všech cítila jako doma. – Jaký to krásný příklad praktické ekumeny.

Marie Rafajová zemřela v Bratislavě 11. července 1978. I po smrti zůstala věrna svému rodnému Brnu, kde byla také pohřbena na Ústředním hřbitově.

V Evangelickém zpěvníku máme její písně pod čísly 42, 108, 148 a 201.

Lubomír Bukáček

Růže

Obláček v slunci jako zlatý šperk
na ničem visel. V tiché chvíli ranní
po ostrém štěrku jdeme na Špilberk
a ze Špilberku dolů, na kázání.

Po špičkách, s bázní, prstík na ústa,
šeptá hlas drahý – toto je dům Boží!
V nebeskou předsíň chrám se
rozrůstá:
Snad na mne Pán Bůh ruku nepoloží.

Nevyvolá mé jméno od varhan?
Od svého stolu na mne nepoví „to“!
Bude zde každý za zlé pokárán?
Ach, Pane Bože, jak mi „toho“ líto!

Paprsek žlutí prokresloval skla
a – jak by padl v nechápaná slova,
z kazatelny se náhle zableskla
dobrota, něha, krása Ježíšova.

Slyš, Ježíš řekl „Otče, odpusť jim!“ –
v předsíni nebe dech se štěstím újí,
dětská tam víra slyší ODPOUŠTÍM –
na ostrí nože ON položil – růži.

Desítky let už, pod nohama štěrk,
po světě chodím, není mi v něm místa.
–

Z nejdelších dalek s otcem pod
Špilberk
chodím, kde nápis „MY KÁŽEME KRISTA“.

Ze staršovstva

Brno I

Z minulých akcí bylo kladně hodnoceno víkendové setkání na Blažkově a průběh návštěvy z reformovaného sboru z Basileje. Zvláštní dík patří všem, kteří se věnovali přípravě tohoto setkání a péči o naše hosty. S uznáním byl přijat koncert korejského ženského pěveckého sboru, o němž je informace v tomto čísle. Hovořilo se také o přípravě konfirmační slavnosti, týdenních běhů na Blažkově a soustředění pěveckého sboru, které bude koncem srpna. Staršovstvo podpořilo stanovisko kazatelů, kteří nedoporučili pokřtít dítě, jehož rodiče nebyli ochotni převzít závazek jeho křesťanské výchovy a účasti na životě církve. V Komenského kostele je znovu k dispozici informační leták a připravuje se návrh nové pohlednice. Stavební komise pracuje na projektu rekonstrukce plynového topení v Betlémském kostele a řeší řadu dalších drobných úprav či oprav. Bylo rozhodnuto modernizovat a rozšířit počítačovou síť ve sborových kancelářích. Bude požádáno několik bratří, aby připravili návrh na zářijovou schůzi. Vzhledem k termínu konfirmace omluví se pro tentokrát naši delegáti ze seniorátního shromáždění Jeronymovy jednoty. S uspokojením bylo konstatováno, že letošní sbírka darů byla vyšší než loni. Staršovstvo schválilo pokračování spolupráce s husovickým sborem na přípravě večerních nešpor, které začnou opět první neděli v září.

Závěr schůze byl opět věnován nájemním vztahům. Byla uzavřena smlouva s jazykovou školou VIKa, která bude od září užívat prostory 1. patra, jež opouští Církevní střední zdravotní škola. Byla podepsána darovací smlouva na hřbitov v Rychmanově, který obec slíbila opravit. Byla o rok prodloužena nájemní smlouva se sourozenci Bělehradovými, kteří konají kostelnické práce v Betlémském kostele a bylo rozhodnuto o nájemci samostatného pokoje na staré faře. Byla odmítnuta žádost sdružení Pánovy obnovy o nájem sálu na Pellicově.

Jiří Gruber

Brno II

V úvodu schůze rekapituloval br. farář Jiří Malý sborové události za uplynulý měsíc. Poděkoval starším i emeritním farářům za výpomoc při bohoslužbách v BD i kazatelských stanicích v době nepřítomnosti br. faráře Vítka. Tlumobil také poděkování organizátorů vydařeného setkání zrakově postižených v BD ve dnech 23.-25.5. za zajištění pobytu a stravování. Děkovaný dopis, který sbor obdržel, bude rozmnožen a v kopiích zaslán i ostatním sborům, které se zajištěním pomohly. Br. Malý jmenovitě poděkoval s. Popelářové, která koordinaci hostitelských povinností sboru měla na starosti.

Pro náhlé onemocnění br. Popeláře byla z programu vypuštěna finanční zpráva. Br. Ryšavý informoval o plánu opravy průjezdu BD během prázdnin (stěny, dveře, malování). Br. Šebesta informoval o ukončení přípravných prací ve středisku na Blažkově pro letošní sezónu a podal přehled o obsazení jednotlivých týdnů. Škoda, že v našem sboru je zájem o pobyt na Blažkově minimální.

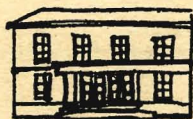
Staršovstvo projednalo nabídku s. Jitky Čermákové na umytí oken ve všech prostorách BD za dohodnutou odměnu. Vzhledem k plánovaným stavebním pracím o prázdninách, při nichž se práší, nedoporučuje staršovstvo do konce srpna umývání oken realizovat. Při této příležitosti byla opět diskutována nepříliš vysoká kvalita úklidu v BD. Hospodářská komise pod vedením br. Ryšavého dořeší konkrétní otázky kolem mytí oken, spojené mj. s bezpečností práce a nebezpečím úrazu.

Nakonec byly rozděleny služby při oznámeních a přímluvných modlitbách v BD, dopravě kazatele a varhaníka k bohoslužbám na Kociánku a do Tišnova na celé prázdninové období.

Jaroslav Marek

ČERVENEC SRPEN

BRNO I

6. 7. Třetí neděle po Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber
14:15 Rch Miroslav Kubíček
ekumenické bohoslužby

13. 7. Čtvrtá neděle po Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber

20. 7. Pátá neděle po Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová
14:15 Rch Olga Tydlitátová

27. 7. Šestá neděle po Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová VP

3. 8. Sedmá neděle po Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová
14:15 Rch Olga Tydlitátová

10. 8. Osmá neděle po Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber

17. 8. Devátá neděle po Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber
14:15 Rch Jiří Gruber

24. 8. Desátá neděle po Trojici

9:00 ČK Karel Čápek

31. 8. Jedenáctá neděle po Trojici

9:00 ČK Jiří Gruber

7. 9. Dvanáctá neděle po Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová VP
14:15 Rch Olga Tydlitátová VP

BRNO II

9:00 BD Jiří Malý
13:45 Tiš Jiří Malý

9:00 BD Jaroslav Vitek

9:00 BD Jiří Malý
13:45 Tiš Jiří Malý

9:00 BD Jiří Malý

9:00 BD Jiří Malý
13:45 Tiš Jiří Malý

9:00 BD Jaroslav Vitek

9:00 BD Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jaroslav Vitek

9:00 BD Jaroslav Vitek

9:00 BD Jaroslav Vitek

9:00 BD Jiří Malý
10:00 Kuř Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov